

Bisericii Creștine Baptiste

Pulsul „Biruința”

An X, nr. 461 din 27 septembrie 2009

ET IN ARCADIA EGO!

pastor Daniel Chereji

În Peloponezul Greciei Antice exista un ținut numit “Arcadia”, loc de întâlnire al poezilor, scriitorilor și al artiștilor în general. Cei care participau la evenimentele de acolo, la întoarcere exclamau emoționați și fericți: “Și eu am fost în Arcadia!” - de unde a rămas celebra sintagmă “Et in Arcadia ego!”. Dacă pentru niște momente de bucurie trecătoare, cei din antichitate exclamau fericți “Et in Arcadia ego!”, cu atât mai mult noi cei care avem ocazia să participăm împreună cu toți bapțiștii din Maramureș la sărbătorirea a patru sute de ani de mărturie baptistă în lume, suntem îndreptățiți ca la întoarcerea de la acel eveniment să putem spune: „Et in Arcadia ego!”.

Mai ales că pentru copiii lui Dumnezeu idealul de fericire nu este reprezentat de Arcadia, ci de părtășia apropiată cu Domnul și cu frații de credință.

Poporul evreu avea sărbători de la care nu avea voie să lipsească nimeni, atât din respect pentru Dumnezeu sărbătorii cât și de dragul unității poporului sfânt.

Invitație

Bapțiști 400
1609-2009

Capacitatea de a ne entuziasma și a ne mobiliza pentru un astfel de eveniment măsoară într-un fel temperatura spirituală a fiecărei persoane.

Când nu ai inima hotărâtă și motivată să faci un anumit lucru, îți poți găsi o mulțime de scuze care să îți motiveze absența.

Însă atunci când inima ta bate alături de inima fraților tăi de credință, nici un lucru din lumea de aici nu te poate opri să nu fii și tu împreună cu ei.

În tumultoasa istorie a evreilor, la un moment dat s-a ivit un timp providențial în care Dumnezeu părea că este gata să le aducă izbăvire de sub greul jug al madianiților. Debora și Barac s-au așezat în fruntea celor hotărâți

Continuare pag. 2

să se adune pentru luptă și au chemat oamenii la război.

Ca întotdeauna, unele seminții au răspuns, altele nu. Iată un crâmpei din felul în care au decurs lucrurile: „Atunci o rămășiță din popor a biruit pe cei puternici, Domnul mi-a dat biruința asupra celor viteji. Din Efraim au venit locuitorii lui Amalec. După tine a mers Beniamin în ostirea ta. Din Machir au venit căpeteniile, Și din Zabulon cârmuitorii. Mai marii lui Isahar au fost cu Debora, Și Isahar a venit după Barac, A fost trimis pe urma lui în vale. La pâraiele lui Ruben, Au fost mari hotărâri! Pentru ce ai rămas în mijlocul staulilor să ascuți behăitul turmelor? La pâraiele lui Ruben mari au fost sfaturile! Galaadul de dincolo de Iordan nu și-a părăsit locuința. Pentru ce a stat Dan pe corăbii? Așer a stat pe malul mării, Și s-a odihnit în limanurile lui. Zabulon este un popor care a înfruntat moartea, Și Neftali la fel, pe înălțimile din câmpie.“ (Judecători 5:13-18)

În timp ce unii au pornit fără ezitare la luptă, alții au preferat să stea liniștiți acasă, iar alții au purtat discuții dacă este bine să participe sau nu la bătălie, până când lupta a fost câștigată.

Evident, cei care au rămas acasă, nu aveau ce povesti și nici cu ce se mândri, pe când cei care s-au strâns la luptă au devenit eroii acelei generații, iar pentru tot restul vieții puteau spune cu mândrie: „Și eu am fost acolo”!

În doi octombrie, prin harul lui Dumnezeu, ne strângem cu toții ca un singur om la acest eveniment închinat în cinstea Mântuitorului și Domnului nostru. Și tu trebuie să poți spune copiilor și urmașilor tăi: „Și eu am fost acolo”!

Căutați mai întâi împărăția Lui Dumnezeu

Un filozof evreu spunea că atunci când inima îți e plină de tine nu mai ai loc de Dumnezeu. E adevărat, fiind plini de noi înșine nu mai avem loc pentru El, eul nostru e atât de mare încât nu se mai vede decât pe sine.

Satan se pricepe foarte bine să ne umple timpul cu tot felul de nimicuri, astfel încât să stăm cât mai departe de Dumnezeu. Suntem atât de ocupați, atât de stresați în a ne obține banul zilnic, încât uităm adesea esențialul. Dumnezeu în dragostea Sa ne-a arătat principalul, El și-a dat Fiul din dragoste pentru noi, iar noi crezând în jertfa Lui putem să avem darul vieții veșnice. „Căutați mai întâi împărăția Lui Dumnezeu” ar trebui să fie mottoul fiecărei zile din viața noastră de creștini.

Nu o dată am trăit înțelegând că rezolvarea problemelor este să stau în genunchi înaintea lui Dumnezeu. Stând în picioare, încercând să ne realizăm obiectivele, de multe ori impuse de lumea în care trăim, uităm adesea că trebuie să venim înaintea tronului de har al Lui, cerând ajutorul Celui ce are totul în stăpânire. Se spune că, dacă în viață îți este prea greu să înaintezi mergând în picioare, atunci trebuie să te așezi pe genunchi.

Să ne reîntoarcem cu toții la a urmări esențialul din viața noastră, să-L iubim pe El cu toată inima noastră, făcând voia Lui, iubindu-ne și slujindu-ne unii pe alții și toate celelalte vi se vor da pe deasupra”.

Aurelia Modoc

Biserica Creștină Baptistă

„BIRUINȚA”

Telefon: (004) 0362-411252

Web: www.biruinta.ro

E-mail: contact@biruinta.ro

430131 Baia Mare, str. Iuliu Maniu nr.3B

Evanghelia după Luca 18: 10-14: „A mai spus și pilda aceasta pentru unii care se încredeau în ei înșiși că sunt neprihăniți și disprețuiau pe ceilalți. „Doi oameni s-au suit la Templu să se roage; unul era Fariseu și altul vameș. Fariseul sta în picioare și a început să se roage în sine astfel: Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrepti, preacurvari sau chiar ca vameșul acesta. Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuală din toate veniturile mele.” Vameșul sta departe și nu îndrăznea nici ochii să și-i ridice spre cer; ci se bătea în piept și zicea: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” Eu vă spun că mai degrabă omul acesta s-a pogorât acasă socotit neprihănit decât celălalt. Căci oricine se înalță, va fi smerit; și oricine se smerește, va fi înălțat.”

DUMNEZEULE, AI MILĂ DE MINE, PĂCĂTOSUL!

Cuvintele pe care le vei citi în continuare sunt adresate în exclusivitate celor care sunt conștienți de păcatele din viața lor, care știu sigur că sunt păcătoși și că nu au nici o șansă de reabilitare înaintea lui Dumnezeu. Nu știu cum a ajuns acest mesaj în mâinile tale, dar dacă ești absolut sigur că nu faci parte din categoria amintită mai sus atunci nu te mai obosi să citești mai

departe pentru că mesajul ce urmează nu te privește.

„Nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi. Eu am venit să chem la pocăință nu pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși.”

(Ev. Marcu 2:17).

Totuși, dacă cuvintele de mai sus ți-au atins în vreun fel inima, dacă te-ai simțit strâpuns de ele sau măcar te-au deranjat în vreun fel, atunci ești cu adevărat un om binecuvântat pentru că asta înseamnă că Dumnezeu încă te cercetează, Dumnezeu încă nu te-a lepădat de la fața Sa, încă nu te-a lăsat să rătăcești prin lumea aceasta sortită pieirii. Dumnezeu n-a dorit niciodată și nu dorește nici acum moartea păcătosului, dimpotrivă cea mai mare bucurie a Sa este să-l vadă pe păcătos întorcându-se la El cu pocăință. Dumnezeu nu urăște pe om, dar ceea ce El nu poate suferi este păcatul care este lipit de sufletul omului. Este o mare diferență aceasta, este un adevăr extrem de important pe care mulți oameni nu-l cunosc pentru că mintea lor este încețoșată de minciunile Satanei, care, amăgindu-i pe oameni și atrăgându-i în mrejele păcatului, acum a reușit să-i convingă pe mulți că Dumnezeu îi urăște și le vrea răul din pricina păcătoșeniei lor. Înțelegeți tu cititorule cât de mârșav este Diavolul? După ce l-a păcălit pe om și l-a făcut să se murdărească în mocirla păcatului acum vine și-l acuză că-i demn de iad, că nu mai are nici o scăpare, că Dumnezeu este acum dușmanul său de moarte, că totul pentru el este pierdut și că singurul lucru care i-a mai rămas omului de făcut de acum înainte este să-și trăiască viața în desfrâu, în destrăbălare, după toate poftele firii sale pământești, fiindcă acestea sunt singurele plăceri ce i-au mai rămas, până când va închide ochii pe pământul acesta. Din păcate aceasta este povestea vieții a mii și mii de oameni care trăiesc pe pământul acesta. Iar textul din Evanghelie, de la începutul mesajului ne prezintă cele două categorii de oameni ce trăiesc pe acest pământ: și unii și alții sunt la fel de păcătoși înaintea lui Dumnezeu, însă unii își recunosc vinovăția și o mărturisesc cu speranța că vor căpăta milă, iar ceilalți consideră că n-au nevoie de pocăință, pentru că viața lor și-au trăit-o

străduindu-se din răspuțeri să facă binele. Tu cititorule, din care categorie faci parte? Știi că-ți este greu să recunoști că ai putea fi inclus în una din cele două, ai prefera să existe o cale de mijloc, dar nu există. Toți suntem incluși aici în una din cele două categorii. Acum, aș dori să observăm mai de aproape pe cele două personaje de la Templu.

Fariseul era omul religios, aproape sfânt (așa se considera el), care, atunci când își analiza viața sa n-o putea face altfel decât comparându-se cu cei din jurul său. El nu era ca ceilalți oameni, „hrăpăreți, nedrepti, preacurvari sau chiar ca vameșul acesta.” Erau afirmațiile omului plin de sine, plictisit de însăși religia pe care o practica dar îndeajuns de ipocrit încât să nu recunoască niciodată aceste lucruri, ci dimpotrivă întotdeauna gata să-și măsoare sfințenia, nu cu Sfântul Sfinților, nu cu Dumnezeul Cel Atotcunoscător ci cu semenii săi. De fapt rugăciunile sale nici măcar nu erau îndreptate către Dumnezeu pentru că astfel de oameni sunt obișnuiți să vorbească nu cu Dumnezeu ci cu propria lor persoană, gâdilându-și singuri firea lor pământească. Toate faptele lor „duhovnicești” sunt făcute în văzul oamenilor pentru a-și primi recunoștința, aplauzele și aprecierile din partea lor.

Departate de fariseu stătea vameșul, om păcătos până în măduva oaselor, care, pe lângă toată grămada păcătoșeniei sale mai adăugase și pe cea de vânzător de neam, din cauza meseriei ingrâte pe care și-o alesese și anume aceea de collector de taxe de la poporul său pentru romanii cei asupritori. Nimic nu putea fi mai înjositor pentru un evreu și de aceea vameșii (colectorii de taxe) erau oamenii cei mai urâți de către cei din poporul său. Erau disprețuiți și ocoliți în toate împrejurările. Și totuși cu acest vameș se petrecuse ceva. Undeva înăuntrul său începuse să lucreze Duhul lui Dumnezeu. Iar vameșul, conștient de

starea sa, a făcut cel mai bun lucru pe care îl poate face omul în această situație: a venit înaintea lui Dumnezeu. Dar, spre deosebire de fariseu, vameșul nu avea cu ce să se laude înaintea Celui care cunoaște inima omului și care nu se uită la fața lui. Nu putea decât să spere că Dumnezeu va avea milă de el. Și Dumnezeu, care este îndelung răbdător și plin de îndurare cu omul care se pocăiește, l-a iertat.

Înțelegi cititorule cum este Dumnezeu? Dumnezeu despre care vorbește Biblia noastră este Tatăl din Ceruri care

*„Fiindcă atât de mult a iubit
Dumnezeu lumea, că a dat pe
singurul Lui Fiu, pentru ca
oricine crede în El, să nu piară,
ci să aibă viața veșnică.”*

Ev. Ioan 3:16.

Crezi tu adevărul acesta? Crezi tu că Dumnezeu a făcut totul pentru ca noi oamenii să putem fi salvați de la pedeapsa

cea veșnică? Crezi tu că aceasta a fost cea mai mare dovadă a dragostei nemăsurate a Dumnezeului Cel Preaînalt? Dacă răspunsul tău este „da” atunci fericite de tine pentru că te afli pe calea cea bună. Așa lucrează Dumnezeu, ne convinge mai întâi de păcătoșenia noastră, zdrobindu-ne mândria și părerile noastre cele bune despre noi înșine. Abia ajunși aici poate cu adevărat să acționeze puterea mântuitoare a sângelui scurs din rănilor lui Cristos.

Credința noastră în jertfa de ispășire a Fiului lui Dumnezeu pe crucea Golgotei ne aduce iertarea de păcate, prin mărturisirea acestora înaintea Sa. Ești gata să faci lucrul acesta? Vameșul a făcut-o și a plecat acasă mântuit. Fariseul n-a putut s-o facă și a plecat acasă la fel de gol pe dinăuntru precum venise. Tu cititorule cu cine te vei asemăna? Dumnezeu să te binecuvânteze cu înțelepciune, cu lumină de la El ca să poți lua hotărârea cea bună pentru acum și pentru veșnicie. Amin!

**Cu dragoste în Cristos,
Claudiu Lupu**

ANUNȚURI

Luni - ora 18 Ședință de comitet

Miercuri - ora 18 Repetiție de cor

Joi - ora 18 Serviciu de închinare

Duminică - ora 10 și 17 Servicii de închinare

VINERI

Invitație

Baptiști 400

1609-2009

Vino să sărbătorești împreună cu toți baptiștii din Maramureș, patru sute de ani de mărturie baptistă în lume. Întâlnirea va avea loc în Bala Mare în 02 octombrie 2009 între orele 13-17.

Ne întâlnim la ora 13 în Parcul Mara din centrul orașului de unde vom pleca într-un marș comemorativ pe traseul Parcul Mara - B-dul Unirii - B-dul București - Piața Revoluției - str. Ghe. Șincal - Piața Libertății (Centrul vechi)

Din cadrul întâlnirii din Piața Libertății:

- fanfare
- corurile reunite
- cântări de tineret
- concert Shema
- program pentru copii
- simpozion de istorie baptistă
- luări de cuvânt din partea organizatorilor, invitați din țară și străinătate, oficialități

Veniți la Mine...

Societatea în care trăim este o societate bolnavă grav de boala păcatului, care are diferite forme de manifestare: violența, minciuna... Lumea își caută refugiu și născocеște plăceri care mai de care mai păguboase și mai împotrivoitoare poruncilor lui Dumnezeu. Omul în alergarea lui frenetică se îndreaptă cu mare viteză spre iad. Binecuvântat să fie numele lui Dumnezeu, care este mai sus de orice laudă! Pentru că încă din veșniciei ne-a ales și ne-a făcut copii de Dumnezeu. Mulțumesc Tatălui ceresc pentru jertfa Domnului Isus Hristos. Pentru mântuirea dată prin har pentru moștenirea pe care o avem, moștenire veșnică împreună cu El în gloria cerească. Slavă Domnului Isus!

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă

Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine,

căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.”

(Matei 11:28)

Domnul Isus Hristos este modelul perfect de urmat. Noi ca și copii de Dumnezeu să lăsăm ca inimile noastre să fie puse la dispoziția Lui. Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și lucrător, să ne învețe smerenia și blândețea și vom avea odihnă pentru sufletele noastre. Cine se încrede în El nu rămâne de rușine. Isus Hristos este un izvor nesecat de bunătate, înțelepciune, milă și îndurare.

Să sorbim toți din acest izvor și să ne ajute Domnul Isus Hristos să conducem la El pe toți cei dragi ai noștri și nu numai pe ei. Lumea să cunoască prin noi pe Domnul Isus Hristos. Slăvit să fie Numele Său în veci de veci!

Maria Ciobanu

